

[Undervisningsministeren.]

har anket over, at der i § 1 står, at uddannelserne efter denne lov har til formål at uddanne ledere og medarbejdere, vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, som det står her, og sådan skal der stå. Jeg forstår vel tanken, at man uddanner til pædagoger, men hvis man er opmærksom på, hvad der står i § 15 om videre- og efteruddannelse, vil man se, at § 1 skal formuleres sådan for at dække hele det område, som loven omhandler. Der er tale om både den pædagogiske uddannelse til medarbejdere ved børnehave- og fritidshjemsseminarier og videreuddannelsen til ledere.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om det, der er bemærket om lærerråd og elevråd og bestemmelsen om, at undervisningsministeren fastsætter de nærmere regler herfor. Det er en bestemmelse, som findes i mange andre tilsvarende love, men det er naturligvis ikke tanken, at vi suverænt eller autoritært vil fastsætte disse regler for lærerråd og elevråd — eller studerendes råd må det jo hedde i dette tilfælde. Disse cirkulærer vil naturligvis, inden de udstedes, blive forhandlet med de pågældende gruppers organisationer, og jeg er naturligvis også villig til at drøfte med udvalget og overveje, om beføjelserne skal skrives mere direkte i loven; jeg tror nu ikke, det er praktisk, men det vil jeg som sagt gerne drøfte. Men over for fru Bodil Kochs citering af rektor Tolderlund-Hansens artikel i Kristeligt Dagblad om, at demokratiseringen ikke måtte standse foran porten i Frederiksholms Kanal, skal jeg gerne gøre opmærksom på, at denne port er åben til daglig, og det vil den stadig væk være.

Det har også været nævnt, at man skulle lade de studerende blive direkte repræsenteret i lærerrådet. Jeg tror snarere, man bør vælge den fremgangsmåde, at man kan etablere forhandling mellem de studerendes repræsentation og lærernes repræsentation i spørgsmål, hvor man har fælles opgaver og fælles interesser at drøfte. Jeg vil tro, det er den bedste fremgangsmåde med et sådant samarbejdsudvalg. Jeg må måske i denne forbindelse gøre opmærksom på, at man, så vidt jeg er orienteret, på børnehaveseminariet i Tårnby prøver samarbejdsgrupper inden for forskellige områder fremfor at arbejde direkte gennem et råd af de stu-

derende. Men også disse spørgsmål vil jeg gerne drøfte i udvalget.

Hr. Vestergaard Poulsen spurgte, hvorfor seminariernes ansvarlige bestyrelser ikke er repræsenteret i uddannelsesrådet, og jeg bliver nok et egentligt svar skyldig. Det hænger vel sammen med, at denne formulering svarer til den, man har i andre love af lignende art. Men jeg erkender, at det vil være rigtigt at drøfte det igennem i udvalget og overveje, om man ikke bør give bestyrelserne for seminarierne, hvor der er tale om private seminarier, repræsentation i uddannelsesrådet.

Et andet punkt, som har været draget frem af adskillige af ordførerne, er spørgsmålet om samarbejde og koordinering med andre socialpædagogiske uddannelser. Man vil se, at der både i bemærkningerne til lovforslaget og direkte i formuleringen er lagt op til en sådan koordinering med andre socialpædagogiske uddannelser; det vil være muligt at gøre det, og vi vil være indstillet på at tage det videst mulige hensyn til sådanne ønsker og sådanne muligheder, efterhånden som socialuddannelseskommissionens forslag kommer frem. Vi har ikke villet afvente dette, og jeg forstår på de bemærkninger, der er faldet fra vistnok alle ordførere, at man har den opfattelse, at det absolut ikke er for tidligt, dette forslag om forbedring af uddannelsen er blevet fremsat. Der er — og det havde jeg sådan set forudset — fra forskellig side blevet fremsat nogen kritik af, at der ved uddannelsen på seminariet kan tages hensyn til forudgående uddannelse, altså ganske specielt til studerende med studentereksamen eller HF-eksamen. Hr. Sigsgaard og fru Hanne Reintoft og i øvrigt også fru Gunhild Due har vendt sig stærkt imod denne bestemmelse. Jeg er overbevist om, at det er rigtigt at fastholde denne bestemmelse. Når vi på uddannelsesområdet som helhed stræber efter, at dette skal være mere fleksibelt, give flere muligheder, være mere åbent i det hele taget, så må man acceptere, at når den, der begynder en uddannelse, har en forudgående uddannelse, så kan denne på visse områder give ham forudsætninger for den uddannelse, han agter at gå ind i, og så må man acceptere og anerkende det og give visse, om man vil, ændrede regler, visse lempelser, i denne uddannelse. Ellers er enhver tale om, at ud-